

Teljes szívvel tanulni

Vajon fontos-e a mi gyermekeink számára az, amit a címben olvasunk: Teljes szívvel tanulni?

Azt hiszem, hogy teljes szívvel az tanul, aki teljes szívből hisz.

Fontos tehát tudatosítani gyermekeinkben, akik hittanra járnak - hogy:

- mit jelent hinni?
- mit jelent Istenben hinni?
- ki vagyok én?
- ki Jézus?
- Ki a Szent Lélek?
- mit jelent a bűnbocsánat?
- mi a mennyország?
- mit jelent a megszentelődés?

Az emberek beszélnek ezekről a dolgokról, de jó ha tudatosítjuk ezeknek a fontosságát és értelmét gyermekeinkben. A legfontosabb az, hogy rávezessük gyermekeinket annak a felismerésére, hogy ne csak értelemmel, ne csak az eszükkel, hanem a szívükkel is tanuljanak.

Talán az a legnagyobb probléma, hogy gyermekeink csak az értelmükre hagyatkoznak. S ez is egyre ritkábban történik. Ugyanis a legtöbb gyermek nem veszi komolyan a hittanórákat. Egyesek hiányoznak, mások nem tanulnak. Távol marad a szívük a szent dolgoktól. Vajon azért, mert olyan elvont dolgokról van szó? Vagy olyan sok inger éri őket a világból, hogy már egészen megterhelődnek?

Pedig nagyon fontos lenne, ha a gyermekek és a szülők is a szent „ingert”, Isten Szent Lelkének munkálkodását komolyan vennék az életükben és nem csak tantétel lenne a Heidelbergi Káté és hitünk alaptételei, melyek a Bibliában vannak.

Ugyanis, ha csak tantétel marad az, hogy mi a református egyháztág kötelessége? -, vagy hogy – Miért járunk templomba? (Első éves konfirmációi előkészítő), akkor ne csodálkozzunk azon, hogy a megkonfirmált gyermekeink elmaradnak a templomtól, ifjúsági alkalmaktól és nem lesz fontos számukra az Úrvacsora, majd a házasság. A tantételeket, vagy hittételeket bemagolt, vagy megtanult ifjak egy kicsi hányada tud hálás lenni az Istennek az elvett javakért. Egyre kevesen tartják fontosnak az imádkozást, az Igét, az istentiszteletet. Sajnos!...

Ám ezért nem csak bennük van a hiba! Vajon milyen példát mutat otthon a szülő a gyermekének? Mit várhatunk attól a gyermektől, akinek a szülei sem járnak a templomba, otthon nem olvasnak Bibliát, vagy csak akkor imádkoznak, amikor valamiért szükségük van Isten segítségére.

Viszont, mit várhatunk ifjainktól, akikkel a presbitereknek alig van bensőséges kapcsolata? Nagy a közöny az egyházunkban! Szülők, gyülekezeti tagok felelősek vagyunk gyermekeinkért! Ne hárítsuk a felelősséget a lelkipásztorra, vagy a tanári közösségre. Mindannyiunk élete példamutatás kell, hogy legyen a gyermek, az ifjú számára és ha mi naponta szívvel tanulunk a Bibliából, akkor neveljük gyermekeinket is, hogy szívvel tanuljanak az Életre, az örök Életre.

Biharszentjános, 2016.06.08.

Csomay Árpád.